

ved heller ikke, hvilke Bestræbelser det ærede Medlem har udfoldet for at bringe Udgifterne for Statskassen ned med Hensyn til Tiendeafløsningen. Men naar det maa anses for givet, at denne betydelige Udgift for Statskassen forestaar, er det mig ganske ufatteligt, hvad der kan indvindes imod, at man i Tide ser sig om for at skaffe i alt Fald nogle af de fornødne Penge til Veje for at dække Udgiften. Jeg skulde erindre meget fejl, om ikke et æret Medlem, der staaer det ærede Medlem meget nær — og sidder det ærede Medlem meget nær — i Fjor under Tiendeafløvens Behandling rettede det Spørgsmaal til Regeringen: Hvorfra skulde Pengene komme til denne Reform? Naar der nu svares: Blandt andet derved, at man skaffer noget mere ind gennem de ny direkte Skatter end oprindeligt forudsat — saa er det dog højst underligt at ville bruge det som et Argument mod at skaffe disse Penge til Veje, at man ikke behøver at tænke paa Tienden. Thi det kan dog vist ikke være det ærede Medlems Tanke, at Tiendeafløsningen absolut skal dækkes ikke gennem direkte, men gennem indirekte Skatter, at den kun maa dækkes ved en Forhøjelse af — lad mig sige Brændevinsafgiften, Afgifterne paa Sukker eller Tobak o. lign. Et saadant Standpunkt kan jeg ikke antage, det ærede Medlem vil forfægte. Hvis jeg for mit Vedkommende skal rette en Anke mod disse Love fra et finansielt Synspunkt, er det den, at de ikke give tilstrækkeligt i Statskassen, at de ikke give et klækkeligt Overskud, som kan anvendes ogsaa til andre Øjemed end Tiendeafløsningen. Naar vi Aar efter Aar arbejde, som vi gøre i denne Tid, med et betydeligt Underskud, maa vi dog vide, at der kan komme den Tid, da vi blive nødte til at skaffe forøget Skatteindtægt. At vi ikke udelukkende skulde kunne tænke paa at tage disse forøgede Indtægter gennem en Forhøjelse af de indirekte Skatter, maa man dog ogsaa være klar over. Allerede nu er den indirekte Skattebyrde til Staten henved 5 Gange saa stor som den direkte, og medens jeg ganske vist mener, at med den voksende Velstand i Befolkningen ville vi være i Stand til paa adskillige Punkter at tage mere ind gennem de indirekte Skatter, vilde det dog mindst af alt falde mig ind, at det skulde være utilladeligt at søge en forøget Statsindtægt ogsaa gennem de direkte Skatter, navnlig Indkomst- og Formueskatten. Men, som sagt, i Virkeligheden er det

ærede Medlems Betæneligheder jo heller ikke stærkere, end at han konkluderede deri, at han vil forholde sig neutral og ikke stemme imod Skattelovene. Videre gik det ærede 3die Medlem for 1ste Valgkreds (Gustav Hansen), som vil stemme mod Skattelovene. Hans Begrundelse deraf var af mere reel Natur. Han siger: Det er Kjøbenhavnerne, der komme til at betale, og det vil jeg ikke være med til. Det kan jeg meget vel forstaa, det ærede Medlem ikke vil være med til, og jeg kan ogsaa meget vel forstaa, at Kjøbenhavnerne — og jeg kunde for Resten sige, ikke blot Kjøbenhavnerne, men Bybefolkningen som Helhed — ikke føle sig begejstrede over disse Love. Det er jeg fuldstændig paa det rene med. Hvad enten denne Kreds af Skattelove som samlet Hele er retfærdig eller ej, bliver Følgen ganske sikkert den, at Bybefolkningen kommer til at betale mere i Skat, end den hidtil har betalt, og det skulde være en mærkelig Befolkning, som vilde udbyrde i Jubel over det. Altsaa naar man paa Bybefolkningens Vegne siger: Jeg protesterer imod at betale mere, kan man være ganske sikker paa, at der er ingen af ens Medbyboere, som gør Indsigelse derimod. Men som den ærede Ordfører allerede har gjort opmærksom paa, Spørgsmaalet er ikke det, om man i en Del af Landet kommer til at betale noget mere og i en anden Del noget mindre end hidtil, Spørgsmaalet er, om disse Skattelove som Helhed, i de store Træk kunne forsvares fra et retfærdigt Synspunkt, og da maa jeg sige, at hvis Lovene i den Henseende ere angribelige, saa burde en Protest imod dem have lydt for længe siden. Thi ganske vist er der i de 6 Aar, der ere hengaaede, siden denne Skattereform først blev forelagt for Rigsdagen, sket en Del Ændringer deri, men der er ikke foregaaet nogen saadan Kapitalforandring, som kunde berettigede, at man tidligere har anset Lovene for forsvarlige og nu maa finde dem fra et Retfærdighedssynspunkt ganske uforsvarlige. At der ikke vil blive Glæde hverken i Hovedstaden eller i Landets øvrige Byer over at komme til at betale mere i Skat er givet; men jeg er paa den anden Side overtydet om, at den Byrde, som bliver paalagt Bybefolkningen, dog ikke er saa stor, at den vil føles som særdeles trykkende, og jeg mener ligesom den ærede Ordfører, at i det store og hele kan denne Reform fra et almindeligt Synspunkt forsvares. Og